

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/102/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319201118
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8319201118.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. č. XX, o zaplatenie sumy 1 489,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 7Csp/27/2019-97 zo dňa 04.07.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto: „Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 469,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 469,32 eur od 23.02.2019 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

Žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou na súd podanou 14.03.2019 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 1.489,80 eura ako istinu, úrok vo výške 65,66 eura, úrok z omeškania vo výške 0,77 eur, úrok 12,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1.489,80 eura od 23.02.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 1.489,80 eura od 23.02.2019 a z nezaplatených úrokov vo výške 65,66 eura od 23.02.2019 do zaplatenia, nezaplatené poplatky poistenia vo výške 1,46 eura, žiadajúc taktiež, aby súd žalovanému uložil zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých.

Dôvodom podania žaloby bolo neplnenie zmluvných povinností žalovaného z úverovej zmluvy č. XXXXXX, ktorú so žalovaným 15.12.2014 uzavrel a na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 2.000 eur. Žalovaný porušil zmluvu a dohodnuté povinnosti, úver, jeho príslušenstvo nezaplatil, preto žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 22.02.2019. Splnenie povinnosti má žalovanému uložiť súd.

Súd konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva tak ako uviedol žalobca v žalobe. Podľa tejto zmluvy sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový úver vo výške 2.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť 120 anuitnými splátkami vo výške po 29,71 eura mesačne. Termín splatnosti prvej splátky bol 22.12.2014, splatnosť úveru 20.11.2024, každá ďalšia splátka bola splatná k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, dohodnutá bola úroková sadzba fixná 12,90 % ročne, RPMN bola v zmluve uvedená 15,42 %, priemerná hodnota RPMN 17,33. Žalovaný

mal celkovo žalobcovi zaplatiť sumu 3.665,20 eura. Poplatok za poistenie schopnosti dosplácať úver bol 0,73 eura mesačne a poplatok za poskytnutie úveru 100 eur. Žalovaný neplnil zmluvné povinnosti tak ako boli dohodnuté v zmluve. Žalobca žalovaného vyzýval k zaplateniu omeškaných splátok, opakovane upozornením 20.12.2018. Ku dňu 22.02.2019 žalobca úver zosplatnil a žalovaného vyzval na zaplatenie sumy 1.617,69 eura. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v prospech žalobcu uhradil finančné prostriedky vo výške 1.430,68 eura. Z toho žalobca na istinu započítal 510,20 eura, na úrok 886,17 eura a na poistné 34,31 eura.

Posudzujúc súlad náležitostí zmluvy so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva nie je v súlade so zákonnou úpravou, absentuje v nej údaj o adrese predávajúceho podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona, tiež v nej absentuje údaj o dobe trvania zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona, v zmluve absentuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona, v dôsledku čoho je RPMN tiež uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) zákona. Preto je úver bezúročný a bezpoplatkový. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmluve o úvere je uvedená suma úveru čiastkou 2.000 eur, ale žalovaný reálne vyčerpal 1.900 eur, pretože zo sumy úveru bol mu automaticky siahnutý poplatok 100 eur pričom navyše poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ide o dojednanie neplatné. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/109/2011 kde bolo uvedené, že neprijateľnou podmienkou je finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmu dodávateľa. Podľa súdu prvej inštancie poplatok je neprijateľný aj z dôvodu jeho neurčitosti, keďže nie je špecifikované aké skutočné plnenie spotrebiteľ za tento poplatok dostáva.

Pre konštatovanú bezúročnosť úveru súd uložil žalovanému zaplatiť len zostatok istiny úveru, ktorý zaplatený nebol vrátane úroku z omeškania a v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Obchodného zákonníka - § 261 ods. 6, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. g), i), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, na ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to proti zamietavému výroku a výroku o náhrade trov konania. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ mal za to, že poskytnutý úver je úverom bezúročným a bezpoplatkovým. K tvrdenej absencii uvedenia adresy predávajúceho uviedol, že pri uzatváraní zmluvy žalobca nevystupoval v postavení predávajúceho, ale v postavení veriteľa, pojem predávajúci označuje účastníka kúpnej zmluvy. Podľa dôvodovej správy k zákonu ide o náležitosť zmluvy najmä pri účelovom úvere na nákup tovaru alebo služby, pri ktorom predávajúci a veriteľ uzatvorili zmluvu o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru a na základe tejto zmluvy spotrebiteľ získal spotrebiteľský úver a spotrebiteľovi musí byť zo zmluvy zrejmé, na akej adrese predávajúceho môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Pokiaľ súd prvej inštancie namietal poplatok za poskytnutie úveru, absenciu celkovej výšky úveru a nesprávnosť údajov RPMN, žalobca uviedol, že poplatok je dohodnutý priamo v texte zmluvy. Podmienka úhrady poplatku sa týkala hlavného predmetu plnenia, bola upravená určito, jasne a zrozumiteľne a žalovaný bol s týmto poplatkom riadne oboznámený, uzrozumený a vyjadril s ním súhlas. Plnenie, ktoré sa vyžadovalo týmto poplatkom nebolo neprimerané. Žalobca poskytnutím úveru celkom jednoznačne poskytol žalovanému protiplnenie vo forme poskytnutia finančných prostriedkov, a to jednak v podobe zmluvných úrokov a jednak v podobe výslovne, jasne a zrozumiteľne dohodnutého poplatku. U oboch, ide o hlavný predmet plnenia a s poskytnutím úveru žalobcovi reálne vznikajú nevyhnutne súvisiace organizačné administratívne a ostatné priame či nepriame náklady, na pokrytie ktorých je poplatok za poskytnutie úveru určený.

Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, táto bola vymedzená konkrétnym dátumom 20.11.2024 pričom ide o splatnosť podstatnej anuitnej splátky úveru pri jeho riadnom splácaní, a teda určuje aj údaj o dobe trvania zmluvy.

Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne uzavrel nesplnenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých vyplýva, že nie je potrebné, aby splátka úveru obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky, nie je možné žiadať rozpis splátok. V tejto súvislosti je potrebné realizovať eurokonformný výklad.

Žalobca preto žiadal, aby súd prvej inštancie zmenil rozsudok v napadnutej časti, t.j. v zamietavom výroku a aby žalovanému uložil uhradiť dlžnú sumu ako bola žiadaná žalobou a aby zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie rozhodnutiu súdu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 23.04.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

5. Odvolacia argumentácia žalobcu bola založená, vychádzajúc z jej obsahu a tvrdení o nesprávnosti právneho posúdenia vecí súdom prvej inštancie pokiaľ mal tento súd za to, že dôvodom bezúročnosti úveru má byť to, že zmluva neobsahuje vôbec alebo správne náležitosti vyžadované ust. § 9 písm. c), f), g), j), k) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvy medzi žalobcom a žalovaným.

Žalobca spochybňujúc správnosť záverov uviedol protiargumenty k jednotlivým dôvodom súdom prvej inštancie hodnotenej bezúročnosti pričom vo vzťahu k záveru súdu o nesprávnosti celkovej výšky úveru a nesprávnosti údajov o RPMN argumentoval len primeranosťou poplatku za poskytnutie úveru z hľadiska jeho výšky a toho či ide alebo nie o protiplnenie.

6. Pre záver o bezúročnosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch postačuje absencia aj len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom aj nesprávne alebo zavádzajúce uvedenie niektorej z tých náležitostí, absencia ktorej spôsobuje bezúročnosť úveru, má rovnaké následky ako keby tento údaj nebol uvedený vôbec.

7. Žalobca sa zmluvou o úvere č. 178435 z 15.12.2014 zaviazal poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky ako úver vo výške 2.000 eur. V písomnosti zo dňa 04.04.2019 súdu uviedol, že časť z týchto prostriedkov, sumu 100 eur, použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaním na úver, a to v deň jeho poskytnutia.

8. Celková výška úveru je čiastkou, ktorú veriteľ reálne dá dlžníkovi k dispozícii. Za takúto čiastku nie je možné považovať sumu, ktorú by dlžník mohol vyčerpať, ale bola započítaná na úhradu akejkoľvek platby, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi. V takom prípade totiž takáto čiastka (platba pre veriteľa) nie je daná do dispozičnej sféry dlžníka, ale zostáva v dispozičnej sfére veriteľa.

9. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 21.04.2016 vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s. uviedol, že do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (body 86. a 87. rozsudku).

10. Základným zmyslom uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je výpočtom časovej hodnoty budúcich plnení je možnosť spotrebiteľa porovnať cenu spotrebiteľských úverov ponúkaných na finančnom trhu. V tomto zmysle je podstatnou informáciou pre rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť zo záväzkového vzťahu, musí byť preto uvedená správne.

11. Ak žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému reálne sumu 1.900 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítal ako by mu poskytol 2.000 eur, znamená to, že v neprospech spotrebiteľa uviedol RPMN v nižšom percentuálnom vyjadrení než mal, v dôsledku čoho v zmluve uviedol v neprospech spotrebiteľa nesprávnu, zavádzajúcu RPMN a nesprávne tým uviedol aj celkovú výšku úveru, pričom táto nesprávnosť, ako už bolo uvedené, má rovnaké dôsledky ako keby údaj o RPMN a

údaj o celkovej výške úveru neboli uvedené vôbec, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na základe § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) tohto zákona.

12. Za tejto situácie nebolo potrebné zaoberať sa námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní poukazujúcimi na nesprávnosť právneho posúdenia v ďalších náležitostiach zmluvy, aj keď niektoré z týchto námietok boli relevantné, nakoľko aj tak by neboli spôsobilé privodiť iný záver než ten, že úver, ktorý žalobca poskytol žalovanému, je bezúročný a bezpoplatkový a pokiaľ ho súd prvej inštancie ako taký vyhodnotil, rozhodol správne.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v odôvodnení rozhodnutia o opravnom prostriedku nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

13. Odvolací súd preto z dôvodov, ktoré uviedol v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok vo výroku vecne správny podľa § 396 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov prvoinštančného konania zodpovedajúceho výsledku vo veci samej.

14. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak, fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol v zásade nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane nevznikli žiadne trovy v konaní by bolo zjavne nielen nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.